

LEBRIS

We know
books

RANSOM RIGGS

Miss Peregrine

Traducere din limba engleză și note
de Gabriella Eftimie

youngart

Am petrecut ultima după-amiază de „Înainte“ construind o copie la scara 1:10 000 a Empire State Building din pachete de scutece pentru adulți. Era o adevărată capodoperă de un metru și jumătate măsurat de la bază, depășind rafturile de cosmetice. Fundația era construită din pachete *jumbo*, platforma de observație din pachete *lite*, iar fleșa aceea emblematică din mostre mai mici. Era aproape perfectă – mai puțin un detaliu important.

— Ai folosit *Neverleak*, spuse Shelley, aruncând o privire asupra operei mele, și se încruntă sceptic. Reducerea era la *Stay-Tite*.

Shelley era administratorul magazinului, iar umerii ei căzuți și fața ei acră făceau parte din uniformă, la fel ca tricourile polo albastre pe care trebuia să le purtăm cu toții.

— Am crezut c-ai zis *Neverleak*, am spus, pentru că asta îmi și spusese.

— *Stay-Tite*, insistă scuturând din cap cu părere de rău, de parcă turnul meu ar fi fost un cal de curse olog, iar ea, posesoarea unui pistol cu mâner din perle.

A urmat o pauză scurtă, dar penibilă, în care Shelley a continuat să scuture din cap și să-și plimbe privirea de la mine la turn și înapoi. Am privit-o complet absent, de parcă n-aș fi înțeles aluzia pasiv-agresivă.

— Aaaaaa! am exclamat într-un final. Vrei să zici că trebuie să-l refac?

— Păi, ai folosit *Neverleak*, repetă.

— Nicio problemă. Mă apuc imediat.

Cu vârful adidasului negru am atins un singur pachet din fundația turnului. Întreaga structură magnifică se prăbuși într-o clipită și pachetele se împrăștiară în jurul nostru, declanșând o avalanșă de scutece care aterizară la picioarele clienților speriați, alunecând până la ușa automată care se deschise, lăsând să intre un val de aer fierbinte.

Fața lui Shelley deveni stacojie. Ar fi trebuit să mă dea afară pe loc, dar cu siguranță n-aveam eu norocul ăsta. Toată vara încercasem să mă „dau afară“ de la Smart Aid, dar părea o misiune imposibilă. Întârziam în mod repetat și inventam cele mai ridicole scuze; greșeam cu sume șocante când trebuia să dau restul; ba mai mult, nu așezam intenționat marfa unde trebuia, amestecând cutiile de laxative cu anticoncepționalele și cu șamponul pentru copii. Nu știu dacă am mai investit atât de mult în ceva, și totuși, oricât de incompetent m-aș fi străduit să par, Shelley se încăpățâna să mă cruțe.

Permiteți-mi totuși să nuanțez afirmația de mai sus: a fost aproape imposibil să mă „dau afară“ de la Smart Aid *pe mine*. Oricare alt angajat ar fi zburat de mult, după primele abateri, oricât de minore ar fi fost. Fusese prima mea lecție de politică. În Englewood, orașelul somnoros de pe malul oceanului, existau trei farmacii Smart Aid. În Sarasota County, sunt douăzeci și șapte, iar în toată Florida, o sută cincisprezece și continuă să se înmulțească precum ciupercile după ploaie. Motivul pentru care nu puteam fi dat afară era faptul că proprietarii lanțului de farmacii erau chiar unchii mei. Iar motivul pentru care nu puteam să-mi dau demisia era o veche tradiție de familie: prima slujbă trebuia să fie la Smart Aid. Așa că singura mea realizare a fost să atrag antipatia lui Shelley și resentimentul adânc și stăruitor al colegilor mei – care, haideți să recunoaștem, mi-ar fi purtat pică oricum pentru că, indiferent câte

exponate aş fi dat jos şi oricât de mulţi clienţi aş fi păcălit când trebuia să le dau restul, spre deosebire de ei într-o bună zi aveam să moştenesc o parte generoasă din firmă.

* * *

Înaintând cu greu prin maldărul de scutece, Shelley mă împunse cu degetul în piept şi se pregătea să-mi arunce o replică aspră când fu întreruptă de sistemul de avertizare sonoră.

— Jacob, eşti apelat pe linia doi. Jacob, linia doi.

Mă urmări cu ochi mari în timp ce băteam în retragere, lăsând-o acolo, în mijlocul ruinelor turnului meu, roşie ca racul.

* * *

Salonul angajaţilor era o încăpere umedă şi rece, fără geamuri. Linda, asistenta de farmacie, ciugulea un sandwich în lumina vie a automatului de băuturi răcoritoare. Dădu din cap spre telefonul fixat pe perete.

— Linia doi. Nu ştiu cine e, dar pare *dus cu pluta*.

Am ridicat receptorul care stătea atârnat.

— Yakob? Tu eşti?

— Bună, bunicule.

— Yakob, slavă Cerului! Îmi trebuie cheia. Unde-i cheia mea?

Părea supărat şi cu răsufierea tăiată.

— Care cheie?

— Nu mă lua cu din astea, se răţoi la mine. Ştii bine care cheie.

— Probabil că nu-ţi mai aminteşti unde ai pus-o.

— Taică-tău te-a pus să zici asta! Hai, spune-mi unde e. El nu trebuie să afle.

— Nu m-a pus nimeni să fac nimic, i-am zis încercând să schimb subiectul. Ți-ai luat pastilele azi-dimineață?

— Vor să mă prindă, nu înțelegi? Nu știu cum m-au găsit după atâția ani, dar m-au găsit. Cu ce să-i înfrunt, cu un cuțit?

Nu era prima oară când îl auzeam vorbind astfel. Bunicul meu îmbătrânea și, ca să fiu sincer, începuse s-o ia pe arătură. Semnele degradării sale mentale fuseseră destul de discrete la început, de pildă uita să cumpere de mâncare sau o striga pe mama cu numele mătușii mele. Dar peste vară, demența necruțătoare luă o întorsătură și mai crudă. Poveștile fantastice pe care le inventase despre viața lui din timpul războiului – monștrii, insula fermecată – se transformaseră într-o amenințare perfect reală și apăsătoare pentru el. În ultimele săptămâni fusese și mai agitat decât de obicei și părinții mei, care se temeau că o să-și facă rău până la urmă, se gândeau serios la opțiunea de a-l interna la un cămin pentru bătrâni. Nu știu de ce, dar eu eram singurul pe care-l bombarda cu telefoane din astea apocaliptice.

Ca de obicei, am făcut tot posibilul ca să-l calmez.

— Ești în siguranță. Nu s-a întâmplat nimic. Mai târziu îți voi aduce un film și ne vom uita împreună, ce zici?

— Nu! Rămâi unde ești! Aici ai fi în pericol!

— Bunicule, nu te aleargă nici un monstru. Nu-ți mai amintești că i-ai omorât în război?

M-am întors cu fața la perete, încercând să ascund de Linda sfârșitul acestei conversații bizare, în timp ce femeia îmi arunca priviri curioase, prefăcându-se că citește o revistă de modă.

— Nu pe toți, spuse. Nu, nu, nu. Am omorât o grămadă, e drept, dar tot timpul apar alții.

Îl auzeam făcând ditamai tărăboiul prin casă, deschizând sertare, izbind lucruri de pământ. Era în ultimul hal.

— Să nu cumva să vii aici, ai înțeles? O să mă descurc eu singur – trebuie doar să le tai limbile și să le scot ochii, și gata, am rezolvat! Numai de-aș găsi CHEIA aia afurisită!

Cheia respectivă deschidea un dulap imens din garaj unde bunicul avea o colecție uriașă de puști și cuțite, cât să înarmezi o armată mai mică. Și-a petrecut jumătate din viață adunându-le, vizitând expoziții de arme din alte state, participând la expediții de vânătoare lungi și târându-și familia potrivnică la poligoane de tragere în duminici însoțite, ca să-i învețe să tragă cu arma. Își iubea armele atât de mult încât uneori dormea cu ele. Tata avea o poză veche care dovedea acest lucru – bunicul Portman moțând, cu pistolul în mână.

L-am întrebat pe tata de ce era bunicul atât de obsedat de arme, iar el mi-a explicat că era ceva caracteristic foștilor soldați sau celor care au trecut prin diverse traume. Presupun că după toate grozăviile prin care a trecut, bunicul nu s-a mai simțit niciodată în siguranță, nici măcar acasă. Și, ironia sortii, din cauza halucinațiilor și a stării avansate de paranoia, bunicul chiar nu mai era în siguranță în propria lui casă, cu toate armele alea. De asta subtilizase tata cheia cu pricina.

I-am repetat povestea clasică, spunându-i că nu știu unde e. A urmat o nouă tiradă de înjurături și de bufnituri, semn că bunicul Portman cotrobăia în continuare după cheie.

— Lă naiba! spuse într-un final. N-are decât s-o țină taică-tău, dacă-i trebuie așa de mult. Și să mă adune de pe jos, dacă mor!

Am încheiat convorbirea cât am putut de politicoși și l-am sunat pe taică-meu.

— Bunicul a luat-o razna, i-am zis.

— Și-a luat pastilele azi?

— Nu a vrut să-mi spună. Dar din ce-am auzit la telefon, nu cred.

Tata suspină.

— Poți să treci pe la el să vezi dacă e bine? Nu pot să plec de la serviciu chiar acum.

Tata lucra ca voluntar cu jumătate de normă la un adăpost pentru păsări, unde îngrijea egrete albe, lovite de mașini, sau pelicani care au înghițit cârlige. Era ornitolog amator și autor de cărți despre natură închipuit, dovada fiind un teanc de manuscrise nepublicate, care pot fi considerate slujbe adevărate dacă se întâmplă să fii căsătorit cu o femeie a cărei familie deține o sută cincisprezece farmacii.

Bine, nici slujba mea nu era tocmai pe bune, așa că puteam să plec de câte ori mi se punea pata. I-am spus că mă duc.

— Mersi, Jake. Îți promit c-o să rezolvăm *treaba* asta cu bunicul în curând, bine?

Treaba asta cu bunicul.

— Adică vrei să-l bagi la azilul de bătrâni, am spus. Să se ocupe alții de el.

— Încă n-am hotărât ce-o să facem.

— Ba, bineînțeles c-ați hotărât.

— Jacob...

— Pot să am grijă de el, tată. Pe bune.

— Poate acum. Dar o să fie din ce în ce mai rău.

— Bine. Las-o baltă.

Am pus receptorul în furcă, apoi l-am sunat pe prietenul meu, Ricky, și l-am întrebat dacă are chef de o tură cu mașina. După zece minute am auzit dinspre parcare inconfundabilul claxon gutural al rablei lui, un antic Ford Crown Victoria. În drum spre ieșire, i-am dat lui Shelley vestea cea proastă: turnul ei din scutece *Stay-Tite* trebuia să mai aștepte o zi.

— O situație de urgență în familie, i-am explicat.

— Aha, sigur, spuse.

Am ieșit în aerul de seară umed-fierbinte și am pornit în căutarea lui Ricky. L-am găsit fumând sprijinit pe capota mașinii sale rablagite. Bocancii plini de noroi, felul în care fumul de țigară i se prelingea printre buze și contrastul dintre lumina apusului și părul lui verde îmi aminteau de un James Dean *punk*, dar și de un bătăran în același timp. Ricky era o personificare a tuturor acelor lucruri, un amestec bizar de subculturi pe care-l întâlneai doar în Sudul Floridei.

Cum mă văzu, sări de pe capotă.

— Încă nu te-au dat afară? strigă în gura mare din celălalt capăt al parcării.

— Șșșșt! am sâsâit, alergând spre el. Încă n-au habar ce le pregătesc.

Ricky m-a bătut pe umăr în semn de încurajare, mai-mai să-mi fractureze clavicula.

— Nu-ți face griji, Special Ed. E și mâine o zi.

Îmi zicea Special Ed pentru că eram înscris la câteva cursuri pentru copii talentați, care, tehnic vorbind, făceau parte din programa școlii, centrată, de fapt, în jurul conceptului de „educație pentru copii cu nevoi speciale“, subtilitatea denumirii amuzându-l la culme pe Ricky. Pe asta se baza întreaga noastră prietenie: pe doze egale de iritare și cooperare. Partea cu cooperarea era un acord neoficial de genul „dau materie cenușie pentru mușchi“ pe care l-am conceput împreună: eu îl ajutam să nu pice la engleză și el mă salva din mâinile sociopaților umflați cu steroizi care umblau după pradă pe coridoarele școlii. Iar faptul că părinții mei se simțeau extrem de jenați în prezența lui era chiar un bonus. Cred că era prietenul meu cel mai bun, un mod elegant de-a spune că era singurul.

Ricky trase un șut în portiera mașinii Crown Vic, pentru că doar așa putea s-o deschidă. Am urcat în mașină. Vic-ul era ceva uluitor, o piesă de artă populară neintenționată, demnă să fie expusă într-un muzeu. Ricky o cumpăraseră de la cimitirul de mașini al orașului cu un pumn de monede – cel puțin așa spunea el –, nereușind să-i mascheze mirosul ce-i trăda proveniența nici cu o pădure de brăduți odorizanți atârnați de oglindă. Scaunele erau blindate cu straturi de bandă izolatoare, ca arcurile răzlețe să nu te împungă în fund. Cel mai tare era exteriorul, un peisaj lunar ruginit, cu găuri și urme de lovituri – rezultatul unui plan de-a aduna bani de benzină, obținuți de la petrecăreți beți care plăteau câte un dolar pentru fiecare lovitură aplicată cu bâta de baseball. Singura regulă, nerespctată nici asta cu prea multă rigurozitate, era să nu țintești nici un component din sticlă.

Motorul începu să uruie, semn că se trezise la viață, și ne învălui într-un nor de fum albastru. După ce am

ieșit din parcare și am trecut pe lângă un șir de mall-uri, îndreptându-ne spre casa bunicului, am început să mă îngrijorez de ce aveam să găsim acolo. În momentele extreme, bunicul alerga pe stradă în pielea goală, agitând o armă de vânătoare, zăcea pe peluza din fața casei cu spume la gură sau ne aștepta întins în pat cu un cuțit în mână. Orice era posibil, iar faptul că Ricky își putea forma o primă impresie proastă despre omul de care îi vorbisem cu atâta venerație mă neliniștea și mai mult.

Cerul se colorase într-un albastru-vinețiu, asemănător unei contuzii proaspete, când am ajuns în cartierul în care stătea bunicul, un labirint amețitor de fundături întreșute, cunoscut sub numele de Circle Village. Ne-am oprit la cabina paznicului cu gândul să-i semnalăm că ne aflăm prin zonă, dar bătrânul sforăia cu poarta deschisă, cum de altfel îl găseam deseori, așa că am intrat, pur și simplu. Telefonul meu țârâi, iar pe ecran a apărut un mesaj de la tata care mă întreba cum stătea treaba. În cele câteva secunde cât mi-a luat să răspund, Ricky a reușit să se rătăcească într-un mod cu totul uluitor. Când i-am spus că habar n-am unde suntem, a înjurat și a întors mașina brusc de câteva ori, cu scârțaituri de roți, scuipând pe geam cascade de suc de tutun, în timp ce eu cercetam împrejurimile, încercând să găsesc un punct familiar de referință. N-a fost ușor, cu toate că îl vizitasem de nenumărate ori pe bunicul în copilărie, și asta pentru că toate casele arătau la fel: turtite și pătrătoase, cu mici variații, cu căptușeală de scânduri din lemn închis la culoare, din anii '70, sau cu finisaje din aluminiu, cu fațade identice, împodobite cu coloane din ipsos care păreau că se amăgesc cu falsa lor eleganță. Indicatoarele, jumătate decolorate și cojite din cauza soarelui, nu-mi erau de prea mare ajutor. Singurul punct de referință concret îl reprezentau decorațiunile bizare și colorate de pe peluzele din fața caselor.

În privința asta, Circle Village era un adevărat muzeu în aer liber.

Într-un final, am recunoscut o cutie poștală susținută de un majordom metalic care, în ciuda spatelui drept și a expresiei înfumurate, părea că varsă lacrimi de rugină. Am strigat la Ricky s-o ia la stânga; anvelopele Vic-ului scârțâiră și am fost izbit de ușa de pe partea mea. Cred că impactul mi-a deblocat ceva în mintea, pentru că în secunda următoare, mi-am amintit brusc pe unde trebuia să o luăm.

— La puzderia de păsări flamingo în călduri o iei la dreapta! La Moși Crăciunii multiculturali cățarați pe acoperiș faci la stânga! Și-apoi, drept înainte, pe lângă îngerașii pișăcioși!

După ce-am trecut de îngerași, Ricky încetini și se uită neîncrezător spre cvartalul în care stătea bunicul. Nu se vedea nicio lumină aprinsă pe niciun portic, nici televizorul nu lumina în spatele vreunei ferestre, nici o mașină de oraș nu era parcată în garajul deschis. Cu toții se refugiaseră spre nord ca să scape de arșița înăbușitoare a verii, lăsându-și piticii de grădină să se înece în iarba crescută ca într-o junglă, și coborâseră jaluzelele protectoare împotriva uraganelor, astfel încât toate casele arătau ca niște cazemate mici, în culori pastelate.

— Ultima pe stânga, am spus.

Ricky apăsă de câteva ori pe accelerație și mașina o luă din loc trosnind și scuișând. La cea de-a patra sau a cincea casă am trecut pe lângă un bătrân care uda peluza cu furtunul. Era chel, îmbrăcat în halat de baie și cu papuci în picioare. Iarba îi ajungea până la glezne. Casa era întunecată și ferecată, ca toate celelalte. M-am întors să mă mai uit o dată la el și mi s-a părut că și el se holba la mine – deși era imposibil, mi-am dat seama tresărind, că ochii îi erau acoperiți de un văl lăptos. „Ce ciudat!“, mi-am zis. „Bunicul Portman nu mi-a spus niciodată că are un vecin orb.“

Strada se înfunda cu un zid de pini și Ricky coti brusc la stânga spre alea de acces din fața casei bunicului. Opri motorul, coborî și-mi deschise ușa cu picioru'. Iarba uscată ne foșnea sub tălpi în timp ce ne apropiam de portic.

Am sunat la ușa și am așteptat. De undeva se auzea un câine lătrând – un sunet singuratic în aerul înăbușitor al serii. Văzând că nu deschide, am bătut cu pumnul în ușa, gândindu-mă că poate i s-a stricat soneria. Ricky încercă să alunge țânțarii care începuseră să roiască în jurul nostru.

— Poate a ieșit, spuse Ricky rânjind. O fi la gagici.

— Râzi numai, râzi, i-am zis. Are mai multe șanse decât noi doi la un loc, în fiecare zi a săptămânii. Locul ăsta e plin de văduve trăsnet.

Glumisem doar ca să mă calmez. Liniștea aia mă îngrijora destul de tare.

Am luat cheia din locul secret din tufișuri.

— Așteaptă-mă aici.

— Vezi să nu. De ce?

— Pentru că ai aproape doi metri și părul verde, iar bunicu' nu te cunoaște și are o grămadă de arme.

Ricky ridică din umeri și mai vâri în gură un cocoloș de tutun. S-a dus și s-a întins pe șezlong în timp ce eu am descuiat ușa și am intrat în casă.

În ciuda luminii slabe, mi-am dat seama că toată casa era răvășită; arăta de parcă ar fi fost devastată de hoți. Rafturile și dulapurile fuseseră golite, mărunțișurile și revistele *Reader's Digest* în format mare zăceau împrăștiat pe podea. Pernele de pe canapea și scaune fuseseră întoarse invers. Frigiderul și congelatorul aveau ușile larg deschise, iar pe linoleum băltea ceva lipicios.

Am simțit că mi se taie respirația. Bunicul chiar își pierduse mințile. L-am strigat, dar nu mi-a răspuns.

Am intrat în fiecare cameră, aprinzând luminile și încercând să-mi dau seama pe unde se putea ascunde un